

henvendelser angående arkitekt- og ingeniørbetegnelserne nedsatte en kommission til behandling af det generelle spørgsmål om indførelsen af en eneretsbenævnelse for særlig uddannelse. „Kommissionen afgav i 1929 en betænkning, der mundede ud i et lovforslag, hvorefter de forskellige fagministre indenfor deres områder skulle fastsætte beskyttede betegnelser for personer med offentlig uddannelse. Dette lovforslag blev af statsministeren forelagt rigsdagen, men blev ikke gennemført, da spørgsmålet endnu ikke ansås for tilstrækkelig afklaret til at gøres til genstand for lovgivning.

I 1943 nedsatte undervisningsministeriet en kommission med den opgave at undersøge og overveje spørgsmålet om de vordende arkitekters kunstneriske og bygningstekniske uddannelse, og under behandlingen af de undervisningsmæssige problemer toges også spørgsmålet om en beskyttet arkitektbetegnelse op til drøftelse i kommissionen.

I arkitektuddannelseskommissionens betænkning af 1952 redegøres for den øjeblikkelige situation, hvor enhver uhindret kan kalde sig arkitekt og udøve arkitektvirksomhed, hvilket kan medføre fare for de byggende, der ofte vil anse arkitektbetegnelsen for en kvalitetsgaranti. Kommissionen har derfor ment, at en særlig benævnelse fremtidig bør forbeholdes personer med en uddannelse af et vist omfang, samt at denne benævnelse bør være arkitekt. Derimod er der enighed om, at selve arkitektgerningen som hidtil må være fri.

Under hensyn til arkitektuddannelseskommissionens standpunkt og på basis af et i dennes betænkning optaget udkast til en lov om arkitektbetegnelse har undervisningsministeriet efter forhandlinger med bl. a. boligministeriet, handelsministeriet og Det kgl. Akademi for de skønne Kunster udarbejdet det foreliggende lovforslag om benyttelse af betegnelsen arkitekt. Man har herunder overvejet, om der i forbindelse med reglerne om arkitektnavnet burde gives bestemmelser om beskyttelse af en betegnelse for personer uddannet på håndværkerskolerne, men da der på dette område næppe er noget egentligt behov for en eneret, og da en passende fællesbetegnelse for de i betragtning kommende håndværksmæssige uddannelser kun vanskeligt kan findes, har jeg ikke ment det tilrådeligt at medtage sådanne bestemmelser i lovforslaget.“

Lovforslaget mødte i folketinget ikke den fornødne tilslutning i den foreliggende form, idet samtlige ordførere ønskede den foreslåede ordning overvejet nærmere. Fra flere sider var man inde på tanken om ikke at monopolisere arkitektbetegnelsen, men i stedet for at give de akademisk uddannede en særlig betegnelse analogt med, at ingeniører med afgangseksamen fra Polyteknisk Læreanstalt har eneret på at betegne sig som civilingeniører.

Lovforslaget henvistes efter 1. behandling afslutning til behandling i et udvalg. Dette afgav ikke betænkning inden samlingens slutning.